

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. O.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00 Praha
8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020 č. j. MSK 179850/2019, o
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnutím Městského úřadu Bohumín ze dne 11. 11. 2019 č. j. MÚBO/39881/2019 o přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) změněno ve výroku tak, že text „v obci Bohumín, na ulici Ostravské ve směru od Ostravy“ byl změněn na: „v obci Bohumín, na ulici Ostravské u domu č. p. 2 ve směru od Ostravy“ a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí žalovaného je nezákonný. Místo protiprávního jednání uvedené ve výroku rozhodnutí žalovaného „v obci Bohumín, na ulici Ostravské u domu č. p. 2, ve směru od Ostravy“ je vymezeno nesprávně. Namítal, že k přestupku s určitostí nedošlo u domu č. p. 2 ve směru jízdy od Ostravy. Tato skutečnost je zjevná z fotografie založené ve spise, zachycující změřené vozidlo v době jeho změření, a její komparace s fotografií z místa měření. Z předložených fotografií je zřejmé, že se jedná o zcela odlišné místo. Uvedl, že zatímco na fotografii z měření se po levé straně nachází zeleň, jsou vidět rozsáhlé stromy, na fotografii pořízené od domu č. p. 2 je vidět po levé straně souvislá zástavba. Výrok rozhodnutí je nezákonný, neboť jej uznává vinným ze spáchání přestupku v místě, kde jej zjevně nespáchal.
3. Dále žalobce namítal, že správní orgán neprokázal zavinění. Správní orgán I. stupně jej uznal vinným ze spáchání přestupku ve formě úmyslu nepřímého. Hledat hranici mezi nedbalostí vědomou a úmyslem nepřímým je velmi náročné, neboť hranice mezi těmito formami je stěží rozlišitelná. To však neopravňuje správní orgán, aby bez bližšího odůvodnění rozhodl tak, že se dopustil právě v „těžší“ formě zavinění. A právě v tom shledává pochybení správního orgánu, který nikterak neodůvodnil, proč má za to, že byl srozuměn s tím, že poruší chráněný zájem, na místo toho, že jen bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší. V ničem není odůvodněno to, že pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Přitom právě tato část definice je stěžejní pro odlišení zavinění od nedbalosti vědomé. Proto ji měl správní orgán prokázat a odůvodnit. Za situace, kdy správní orgán neodůvodnil tuto definiční část úmyslu nepřímého, nemohl rozhodnout o zavinění ve formě úmyslu, ale mohl rozhodnout toliko o zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Dle žalobce úvahy správního orgánu přesně přiléhají též na odůvodnění nedbalosti vědomé. Za takových okolností měl správní orgán rozhodnout dle zásady in dubio pro reo tak, že přestupek byl spáchán ve formě zavinění nedbalosti vědomé. Úvahu správního orgánu I. stupně zpochybnil, a do věci vnesl snad více „zmatku“ sám žalovaný, který vyslovil úvahu o tom, že mohl a měl sledovat tachometr, ze kterého by zjistil, že řídí vozidlo vyšší rychlostí, než je v místě dovoleno. Tato úvaha však odkazuje na zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, neboť žalovaný koriguje názor správního orgánu v tom, že nikoliv, že žalobce věděl, jakou rychlostí jede, ale že pokud by sledoval tachometr, který mohl a měl sledovat, tak by to zjistil. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť úvahy prvostupňového a odvolacího orgánu se částečně vylučují. Zároveň nebyly tvrzeny důvody naplnění zavinění ve formě úmyslu nepřímého. Z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění neposkytuje oporu pro závěr, že přestupek byl zaviněn úmyslně, nikoliv jen z nedbalosti. Rozhodnutí je též nezákonné, neboť správní orgán formu zavinění v úmyslu nepřímém neprokázal.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně místa přestupku uvedl, že pokud žalobce předkládá fotografie z veřejně dostupných mapových serverů a tyto porovnává s fotografií pořízenou rychloměrem, srovnává žalobce nesrovnatelné, neboť jde o fotografie pořízené v různém přiblížení. Nelze tedy dovodit, že by místa zachycená na fotografiích byla odlišná. Žalobcem předložené fotografie tedy nijak nezpochybňují místo měření, které vyplývá z mapového plánu pořízeného Městskou policií a z výpovědí svědků, uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že trvá na tom, že přestupek byl zaviněn úmyslně, a to nejméně v úmyslu nepřímém, přičemž tento závěr správní orgány odůvodnily dostatečně. Při překročení limitu nejvyšší dovolené rychlosti o 70 %, a to uprostřed zastavěného území obce, dopoledne pracovního dne, lze skutečně jen těžko uvažovat o tom, že by tak řidič činil neúmyslně, současně je škodlivost překračování nejvyšší dovolené rychlosti všeobecně známou skutečností, tím spíše pak mezi držiteli řidičského oprávnění.
5. Za souhlasu účastníků řízení soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
6. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 19. 8. 2019 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že téhož dne v 10.34 hod žalobce jako řidič motorového vozidla chevrolet RZ X v Bohumíně, na ulici Ostravské, ve směru jízdy do Bohumína překročil nejvyšší dovolenou rychlost, která je stanovena na 50 km v hodině. Naměřená rychlost po odečtu byla 85 km v hodině. Řidič na místě nesouhlasil s přestupkem, proto bylo sepsáno oznámení přestupku. Řidič se vyjádřil takto: „nesouhlasím s přestupkem“ a oznámení podepsal. Součástí spisu je i záznam o přestupku – oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 19. 9. 2019, jehož součástí jsou snímky, na kterém je zachyceno motorové vozidlo tovární značky Chevrolet RZ X. Rychlost vozidla byla měřena v 10.34 h na ulici Ostravská v Bohumíně, v místě, které je lokalizováno GPS souřadnicemi - 49°52'54.78" N 18°18'58.02" E, na odjezdu od měřicího místa, rychlost byla změřena v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Rychlost byla naměřena 88 km/h po odečtu odchylky činila rychlost 85 km/h. Rychlost vozidla byla měřena laserovým rychloměrem TRUCAM č. TC001259. Ve spise je rovněž ověřovací list tohoto zařízení č. 8012-OL-70514-18, z něhož plyne, že uvedený silniční laserový rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem dne 29. 11. 2018 s platností do 28. 11. 2019. Spis obsahuje i osvědčení č. 1181028/172 o tom, že strážník R. H. provádějící měření rychlosti, byl oprávněn k ovládání předmětného měřiče. Součástí spisu je i dokument označený jako „Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Bohumín od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019

8. K ústnímu jednání dne 11. 11. 2019, k němuž byl žalobce řádně předvolán k rukám jeho zmocněnce, se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně věc projednal v jejich nepřítomnosti. U ústního jednání vyslechl svědky a to strážníky Městské policie Bohumín. Svědek R. H. vypověděl, že toho dne prováděl spolu s kolegy kontrolu dodržování nejvyšší dovolené rychlosti v Bohumíně na ul. Ostravské ve směru jízdy od Ostravy do Bohumína. On prováděl měření rychlosti a to v místě, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost obecnou úpravou na 50 km/h. Měření rychlosti prováděl laserovým měřičem rychlosti TRUCAM LTI 20/20. Měření rychlosti prováděli policisté na ul. Ostravské ve směru do Bohumína u domu č. 2. K obsluze daného přístroje byl řádně proškolen.
9. Svědek D.W. vypověděl, že po zastavení vozidla jednal s žalobcem strážník K. Vozidlo i chování řidiče bylo tak výrazné, že se mu vrylo do paměti. Jednalo se o bílé vozidlo Chevrolet RZ X. Kolega chtěl přestupek s řidičem po lustraci vyřešit příkazem na místě, ale s tím, řidič nesouhlasil.
10. Svědek strážník D. W. vypověděl, že celé jednání s řidičem vozidla vedl strážník K. Měření rychlosti probíhalo u samoobsluhy, která se nachází ve směru jízdy od Ostravy za kostelem po pravé straně komunikace.
11. Po ústním jednání správní orgán I. stupně správní spis o žádné další podklady nedoplňoval, a téhož dne 11. 11. 2019 vydal rozhodnutí č. j. MUBO/39881/2019, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1, písm. f), bod 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 8. 2019 v 10.34 h, v obci Bohumín, na ul. Ostravské ve směru od Ostravy v místě, kde nejvyšší dovolená rychlost vyplývá z obecné úpravy pravidel silničního provozu a je tedy stanovena na nejvýše 50 km/h, řídil motorové vozidlo Chevrolet CORVETTE RZ X, přičemž tomuto vozidlu byla změřena rychlost jízdy 88 km/h, po odečtu odchylky 3 km/h je výsledná rychlost vozidla 85 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a úmyslně tak spáchal přestupek podle § 125 c odst. 1, písm. f), bod 3 téhož zákona. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5, písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 3 000 Kč. Rovněž mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku a bylo rovněž rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.
12. Proto uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno.
13. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 23. 1. 2020 č.j. MSK179850/2019, jímž změnil ve výroku text „v obci Bohumín, na ulici Ostravské ve směru od Ostravy“ na text „v obci Bohumín, na ulici Ostravské u domu č. p. 2, ve směru od Ostravy“ a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný skutkovou větu doplnil o upřesnění místa spáchání přestupku a to na základě zjištění z výpovědí výše uvedených svědků – strážníků Městské policie v Bohumíně.
14. K žalobní námitce žalobce, že výrok rozhodnutí je nezákonný a že místo protiprávního jednání v rozhodnutí žalovaného slovy „v obci Bohumín, na ul. Ostravské, u domu č. p. 2, ve směru od Ostravy“ je vymezeno nesprávně a že k přestupku s určitostí nedošlo u domu

č. p. 2, ve směru jízdy od Ostravy, krajský soud uvádí, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno nejen prostřednictvím oznámení přestupku sepsaného na místě samém a dále ze záznamu o přestupku – oznámení podezření ze spáchání přestupku, jehož součástí je i fotodokumentace, ale také výpověďmi svědků, strážníků Městské policie R. K. a R. H., kteří shodně potvrdili, že měření rychlosti v obci Bohumín na ul. Ostravské ve směru od Ostravy prováděli u domu č. p. 2. Na základě zjištění z výpovědí svědků o konkrétním místě měření, byla žalovaným skutková věta doplněna o upřesnění místa spáchání přestupku. Soud uzavírá, že místo spáchání přestupku je jednoznačně patrné z podkladů obsažených ve správním spise a nevystaly proto pochyby, že by rychlost byla změřena nikoli u domu č. p. 2, na ul. Ostravské v Bohumíně, ale na jiném místě. Soud souhlasí s žalovaným, že nelze srovnávat fotografie pořízené rychloměrem s fotografiemi z mapových serverů, neboť se jedná o fotografie pořízené nejen v různém přiblížení, ale také i z jiného úhlu. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz fotografiemi z mapových serverů, neboť ty nemohou nijak zpochybnit místo měření a jednalo se tak o důkaz nadbytečný. Soud uzavírá, že výroková část rozhodnutí správních orgánů, která tvoří nedílný celek, obsahuje k namítanému popisu skutku s označením místa jeho spáchání veškeré zákonné náležitosti plynoucí z § 93 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalobní námitka žalobce, že výrok rozhodnutí je nezákonný není důvodná.

15. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že správní orgán dostatečně neodůvodnil závěr o tom, že spáchal předmětný přestupek úmyslně ve formě úmyslu nepřímého a že neprokázal zavinění. Z ust. § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich plyne, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobce předmětný přestupek spáchal úmyslně ve formě úmyslu nepřímého, neboť žalobce musel vědět, že svým společensky škodlivým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn, tedy musel si být vědom, že řídí vozidlo v obci, a jako řidič motorového vozidla, který vlastní řidičské oprávnění od r. 1996, musel vnímat a rozpoznat, že jede rychlostí podstatně vyšší než je 50 km/h. Žalovaný s tímto hodnocením souhlasil. Zdůraznil, že k překročení rychlosti došlo v zastavěné části obce u autobusové zastávky, musel tak vědět, že se nachází v obci a mohl a měl sledovat ukazatel rychlosti ve vozidle, ze kterého by zjistil, že řídí vozidlo vyšší rychlostí, než je v místě dovoleno, tedy věděl, že svým jednáním ohrožuje zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tímto srozuměn. Žalovaný poukázal také na to, že při projednání přestupku žalobce nenamítal, že by nevěděl, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost, zmínil pouze to, že nikdy pokuty neplatí. Žalovaný uvedl, že překročení rychlosti bylo výrazné, tudíž řidič, který má mnoholeté zkušenosti při řízení vozidla, musí vědět, že rychlost překročuje výrazně. Správní orgány obou stupňů tedy posoudily formu zavinění shodným způsobem, své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnily a tyto závěry nejsou vnitřně rozporné, jak namítá žalobce. Soud nesouhlasí s výhradami žalobce o nedostatečném odůvodnění formy zavinění a jeho námitku, že rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje za nedůvodnou.

16. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.09.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně